

Frumusețea exista. Faptul că pentru ea trebuia să accepți ocolișuri nu însemna că nu exista.

Pentru prima oară o văzusem în ochii Valeriei, ochi migdalați, cu gene lungi, al căror efect îl sporea cu rimel. Nu era o femeie frumoasă, un defect ici, altul colo, dar nu conta, conta doar că între noi era o legătură – după școală, purtând încă uniforma pe care ne-o concepuseră comuniștii, sau seara, în hainele de care reușeam să ne facem rost, haine din Vest, fiindcă străinătatea conta mult. Noi o purtam pe trup, părinții mei pînă și în gînd.

O singură dată venise și Valeria cu mine prin sate să stea de vorbă cu țăranii. Auzisem de un cioban – un cioban de nimic, dar băutor de nădejde – care spunea povești atît de palpitate, că-ți venea s-o iei la fugă. Avea o preferință pentru strigoi și vîrcolaci, fantome și draci, pentru iele și spirite rele. Cu cît bea mai mult, cu atît mai multe văzuse și cu atît mai bune îi erau poveștile. Am luat cu noi țuică și whiskey.

„Asta nu-i chiar o călătorie romantică“, a spus Valeria în tren, dar zîmbea, pentru că îmi știa țicneala.

După o călătorie de două ore, am luat autobuzul și apoi am mai urcat o oră pe jos. L-am găsit pe cioban departe de orice sat, nici un suflet de om nu se mai rătăcise vreodată pe acolo; dormea beat, în fața colibei lui sărăcăcioase, printre cîinii și oile lui. Ne-am pus cortul în apropiere ca să-l vedem bine, apoi am așteptat să se miște.

„Și dacă e și el unul dintr-ăia despre care povestește?“ a întrebat Valeria. Am rîs, dar ne și temeam, deoarece curiozitatea ne era mai mare decît curajul. Ne-am mai îmbărbătat puțin bînd din țuica luată pentru el. După-amiază, tîrziu, s-a trezit. Cînd ne-a zărit, s-a frecat la ochi de parcă n-ar mai fi văzut de multă vreme ființă

omenească, s-a ridicat cu greu, și-a pus pe umeri sarica grea și a venit la noi.

„Ce vreți?“ ne-a întrebat.

„Ni s-a spus că știți niște povești grozave“, a zis Valeria.

„Vreți povești? Ceva de băut aveți?“

„Avem dacă ne povestiți“, am răspuns.

„Ia să văd.“ A luat o gură de whiskey, dar l-a scuipat în iarbă. „Chiar n-aveți nici o tărie? Țuica noastră e mai tare decât băutura asta pentru sugari.“

I-am întins ce mai rămăsese din țuică. A dat să înceapă, l-am oprit și am scos din rucsac aparatul de înregistrat cu microfon exterior, marca „din străinătate“, toată mîndria mea, și l-am pornit. „Go“, am spus în engleză, el n-a înțeles și i-am șoptit că putea să-i dea drumul.

„Spiridușul e un diavol care iese dintr-un ou pe care l-ai clocit șase luni la subsuoară“, a spus ciobanul, a luat o înghițitură din sticlă, a plecăit de plăcere și și-a șters gura cu tivul mîneții, negru de cîta țuică amestecată cu murdărie fusese nevoit să șteargă. „El își slujește stăpînul, îi aduce bunăstare și îi îndeplinește dorințele. Dar trebuie să-i dai mereu de lucru, altminteri te omoară. Într-o bună zi, un cioban a plecat cu turma lui departe, departe, pentru că acolo pășunile erau mai îmbietoare. Geloasă, nevasta lui a clocit un ou și l-a trimis pe spiriduș după bărbatul ei. Spiridușul i-a pus căluș la gură, l-a urcat în spinare și l-a dus acasă împotriva voinței lui.“

Omul nostru a mai tras o dușcă zdravănă și a trecut la spiritele rele, la piaza rea care intra în orice – om, animal sau lucru. Dacă se întîmpla ceva rău, precis că era o piază rea prin preajmă – putea să fie un cîine, o pisică neagră sau chiar un cocoș.

„Odată, un țăran sărac a hotărît să renunțe la casă pentru că era blestemată. După ce a mers o vreme, și-a amintit că uitase un ulcior prețios. S-a întors și a văzut că pisica lui neagră se transformase în drac. Dracul dormea pe sobă. Când s-a trezit, țăranul l-a întrebat: «Cine ești?». «Sărăcia ta», a răspuns dracul. «Și ce cauți în casa mea?» «Am venit să-ți țin tovărășie.» Dracul a sărit la gîtul țăranului și țăranul a trebuit să-i promită că-l ia cu el în ulcior. Dracul s-a făcut mic și a sărit în ulcior. Țăranul a acoperit bine ulciorul, s-a dus la rîu și l-a scufundat. Ani în șir a trăit fericit și bogat pînă într-o zi, cînd a venit fratele lui în vizită. Aceluia îi era ciudă pe viața țăranului și, cînd a auzit povestea cu sărăcia, a vrut să vadă locul de la rîu. Cînd au ajuns acolo, el a scos ulciorul din apă și i-a dat drumul dracului. I-a poruncit să-i facă iarăși rău fratelui său, dar dracul a vrut să rămînă cu el. Uite așa îți faci singur rău, cînd vrei să-l păgubești pe altul“, a comentat ciobanul, a dus sticla la gură și, de data asta, nu s-a mulțumit doar cu o înghițitură.

A tăcut o vreme. Valeriei și mie începuse să ni se facă frig. Ciobanul își aduna puterile pentru ce avea să urmeze, fiindcă pînă atunci ne servise numai bucate ușoare. Ne-a cîntărit din priviri, gîndindu-se ce fel de povești erau de noi, și, în cele din urmă, a început. Soarele tocmai scăpăta, vrînd parcă să ofere decorul potrivit pentru povești cu draci. Ciobanul s-a oprit puțin la înecații care te apucau de picioare și te trăgeau la fundul apei. Iar ceasurile rele n-aveau pentru el decît valoarea unei note de subsol. Ele îi slujeau pe cei care umblau noaptea pe drumuri. Puteai să le recunoști după cum șuierau prin aer. Ca să te ferești de ele, trebuia să-ți faci semnul crucii în dreptul urechii. În asfintit, chipul ciobanului

căpăta contururi clare, ochii îi aruncau scînteii. S-a uitat undeva, dincolo de turma lui care păștea în liniște, a arătat înspre dunga luminoasă de la orizont și a zis:

„Prin crăpătura aia intră diavolul în lume.“

Apoi a continuat.: „Strigoiul vine pe lume ca toți copiii, numai că are o pielită pe față. Dacă nu-i scoți pielita, se face rău și își mănîncă neamurile. Copiii născuți din frate și soră sau, altfel, din părinți înrudiți între ei ajung strigoi. Tot așa, copiii care mor nebotezați, copiii care se nasc în tufişuri, care sînt blestemați de moașă, copiii care sug la piept după ce au fost întărcați, copiii înțepați de țîntar în noaptea Sfintului Gheorghe. Al șaptelea frate devine strigoi, la fel și acela care jură fals și femeile bătrîne care l-au ajutat pe diavol cît au trăit. Strigoiul are chelie, dar nu toți cei cu chelie sînt strigoi. El ocolește tămîia și nu mănîncă nici ceapă și nici usturoi. Are o coadă de cal care se lungeste la căldură. Toți cei care n-au murit de moarte bună, înecații, împușcații, spînzurații, devin strigoi. Bolnavii peste care a sărit o pisică. Morții neprivegheați, peste care au trecut cîini sau cocoși. De aceea nu-i voie să lași morții singuri. Dacă totuși ești nevoit s-o faci, trebuie să pui pe pieptul mortului o secere și un inel, care îl păzesc. Cînd îl duci la cimitir, nu trebuie să treacă nici un animal pe sub sicriu. Cel care ajunge strigoi după moarte se cunoaște după nasul lui roșu. Diavolul îi sugă tot sîngele, dar nasul i-l lasă neatins, fiindcă se teme că mortul i s-ar putea uita în ochi.“

Ciobanul n-avea de gînd să se oprească, nu-i păsa de fețele noastre speriate. Avea ascultători, țuică și chef de povestit. Însă Valeria și cu mine ne crezuserăm mai tari decît eram. Într-un loc pustiu, la lăsarea nopții, asemenea povești erau ultimul lucru de care aveam nevoie. Fuseserăm

preveniți, dar de la distanță suporta vampirii fără probleme. Ciobanul făcuse treabă bună, amîndoi tremuram de emoție și de frică. Ne și vedeam omorîți fie de vampiri, fie de el. Grăbiți nevoie mare, am hotărît să plecăm, lăsîndu-ne acolo cortul și proviziile, fiindcă voiam s-o întindem cît mai iute. Dacă diavolul chiar se strecurase în lume, acum era în drum spre noi.

Am fugit cît am putut de repede și în urma noastră s-a auzit mult timp rîsul răsunător al ciobanului, un rîs care se repeta, lovindu-se de stînci, care se rostogolea în văi, sporea, și care, în imaginația noastră înfierbîntată, se preschimba într-un rîs drăcesc. La început ne mai uitam pe ce călcam, piatră, mușchi, lemn, dar cu timpul nu ne-a mai păsat, cîtă vreme nimic nu ne împiedica să dispărem de acolo. Bîjbîiam cu mîinile prin întuneric, căutam ceva de care să ne ținem, pipăiam coaja copacilor, tufele sau pereții de stîncă – părea să fie cea mai întunecoasă noapte din toate timpurile. Ne țineam strîns unul de celălalt și cînd unul dintre noi se împiedica și cădea, cădea și celălalt. Zgomotele nopții se înmulțeau, zgomote pe care noi, copii de oraș, nu le mai auziserăm niciodată înainte, chemări, tîrșiieli, fișîituri, trosnete. Era greu de spus de unde veneau, uneori ni se părea că erau chiar în spațele nostru, alteori veneau de pe celălalt povîrniș. Dar indiferent cît de departe erau, tot ni se păreau prea aproape. Speram că erau niște animale nevinovate și nu spiridușul, ceasurile rele, înecații, piaza rea sau strigoii. Nu ne-ar fi trecut prin minte că un nevinovat urs brun era mai periculos decît un diavol vinovat.

Cu sufletul la gură și plini de julituri am ajuns într-un sat, mergînd mîna-n mîna pe ulița principală și căutînd ferestre luminate. Cîinii ne mirosiseră și ne lătrau amenințător prin gardurile

șubrede. Puseseră ochii pe noi, ar fi sfîșiat lemnul, numai să ne ajungă, unii încercau să-și croiască drum prin gard.

„N-am scăpat de draci ca să ne dea gata cîinii“, a spus Valeria și s-a lipit de mine. „Inima ta bate mai repede decît a mea. Ți-e mai frică decît îmi este mie.“

N-am avut încotro și am recunoscut. Am bătut undeva unde mai ardea o lumină slabă, i-am spus țaranului ce ni se întîmplase, iar el a fost în stare să ne răspundă abia cînd s-a oprit din rîs și odată cu el nevasta, copiii, bunicii, unchii și mătușile, toți cei care erau acolo – nouă ni s-a părut că era lumea întregă. Ne-a dat o cameră în partea din spate a casei, unde ne-am liniștit și, treptat, ne-am lăsat pradă rîsului, privirilor, tăcerii și, mai tîrziu, sărutărilor. Prima noastră noapte împreună le-o datoram vampirilor. Cine mai putea să se laude că avusese vampiri ca nași? Dimineața, cînd m-am trezit, Valeria era în curte și se spăla. Îmi pusese un bilețel în mînă:

Te-am privit toată noaptea. Din vîrful degetelor de la picioare pînă în creștet.

Ești frumos.

Ai făcut burtă, nu mare, dar destul. Te-am ciupit.

Ochii tăi se mișcă neliniștiți pe sub pleoape. Ce ai visat?

Ai fundul ferm, picioarele puternice. Precis că mă poți căra în spate.

Ți-e frig cînd trag pătura de pe tine. Ți se ridică firușoarele de păr de pe trup.

Ți-e frică de diavoli. Ți-e frică de mine? Mie mi-e frică de tine. Frumusețea a fost aici toată noaptea.

Nu mai erau nici trei luni pînă la fugă.